

Zbierka súdnych rozhodnutí

Vec C-180/17

X

a

Y

proti

Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Raad van State (Holandsko)]

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Spoločná politika vo veciach azylu a doplnkovej ochrany – Smernica 2013/32/EÚ – Článok 46 – Smernica 2008/115/ES – Článok 13 – Charta základných práv Európskej únie – Článok 18, článok 19 ods. 2 a článok 47 – Právo na účinný prostriedok nápravy – Zásada zákazu vrátenia alebo vyhostenia – Rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o medzinárodnú ochranu a uložení povinnosti návratu – Vnútroštátna právna úprava, ktorá upravuje druhostupňové súdne konanie – Automatický odkladný účinok obmedzený na žalobu podanú v prvostupňovom konaní“

Abstrakt – Rozsudok Súdneho dvora (štvrtá komora) z 26. septembra 2018

1. *Prejudiciálne otázky – Právomoc Súdneho dvora – Otázky týkajúce sa aktov práva Únie, keďže uplatniteľnosť práva Únie je v konaní vo veci samej spochybnená – Zahrnutie – Podmienka – Spochybenie, ktoré je neoddeliteľne spojené s odpoveďami, ktoré treba poskytnúť na prejudiciálne otázky*

(Článok 267 ZFEÚ)

2. *Hraničné kontroly, azyl a prisťahovalectvo – Azylová politika – Konania o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany – Smernica 2013/32 – Právo na účinné súdne preskúmanie – Rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o medzinárodnú ochranu a uložení povinnosti návratu – Vnútroštátna právna úprava, ktorá stanovuje odvolanie s odkladným účinkom proti takémuto rozhodnutiu – Prípustnosť – Hranice – Dodržiavanie zásad ekvivalencie a efektivity*

(Charta základných práv Európskej únie, článok 18, článok 19 ods. 2 a článok 47; smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/115, článok 13; smernica Európskeho parlamentu a Rady 2013/32, článok 46)

3. *Základné práva – Právo na účinnú súdnu ochranu – Zakotvenie v článku 47 prvom odseku Charty základných práv Európskej únie a článku 13 Európskeho dohovoru o ľudských právach – Rovnaký zmysel a rozsah – Úroveň ochrany zabezpečovaná Chartou, ktorá neporušuje úroveň ochrany zabezpečovanú uvedeným dohovorom*

(Charta základných práv Európskej únie, článok 47 prvý odsek, článok 52 ods. 3 a článok 53)

1. Pozri text rozhodnutia.

(pozri body 17 – 19)

2. Článok 46 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/32/EÚ Rady z 26. júna 2013 o spoločných konaniach o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany a článok 13 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16. decembra 2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území, v spojení s článkom 18 a článkom 19 ods. 2, ako aj s článkom 47 Charty základných práv Európskej únie sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá hoci stanovuje odvolanie proti prvostupňovému rozsudku potvrdzujúcemu rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o medzinárodnú ochranu a uložení povinnosti návratu, nepriznáva tomuto opravnému prostriedku automatický odkladný účinok, aj keď sa dotknutá osoba dovoľáva vážneho nebezpečenstva porušenia zásady zákazu vrátenia alebo vyhostenia.

Aj keď ustanovenia smerníc 2013/32 a 2008/115 ukladajú členským štátom povinnosť stanoviť právo na účinný opravný prostriedok proti rozhodnutiam o zamietnutí žiadosti o medzinárodnú ochranu a proti rozhodnutiam o návrate, žiadne z týchto ustanovení nestanovuje, aby členské štáty priznali žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým bol v prvostupňovom konaní zamietnutý ich opravný prostriedok proti rozhodnutiu o zamietnutí ich žiadosti a rozhodnutiu o návrate, právo podať odvolanie, ani *a fortiori*, aby mal výkon takéhoto práva automatický odkladný účinok. Takéto požiadavky navyše nemožno vyvodiť zo systematicky a z účelu týchto smerníc.

Vzhľadom na uvedené treba zdôrazniť, že výklad smernice 2008/115, ako aj smernice 2013/32 treba, ako vyplýva z odôvodnenia 24 smernice 2008/115 a z odôvodnenia 60 smernice 2013/32, poskytnúť pri rešpektovaní základných práv a zásad uznaných najmä Chartou (pozri v tomto zmysle rozsudok z 19. júna 2018, Gnandi, C-181/16, EU:C:2018:465, bod 51). V tejto súvislosti z ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že keď sa štát rozhodne vrátiť žiadateľa o medzinárodnú ochranu do krajiny, kde existujú vážne dôvody domnievať sa, že bude vystavený reálnemu riziku zaobchádzania, ktoré je v rozpore s článkom 18 Charty v spojení s článkom 33 Dohovoru o právnom postavení utečencov, doplneného protokolom týkajúcim sa tohto postavenia, alebo s článkom 19 ods. 2 Charty, právo na účinný prostriedok nápravy stanovené v článku 47 Charty vyžaduje, aby takýto žiadateľ disponoval opravným prostriedkom s automatickým odkladným účinkom proti výkonu opatrenia umožňujúceho jeho navrátenie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 19. júna 2018, Gnandi, C-181/16, EU:C:2018:465, bod 54 a citovanú judikatúru). Vzhľadom na uvedené z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že existenciu dvojstupňového súdneho konania si nevyžaduje ani článok 46 smernice 2013/32 a článok 13 smernice 2008/115, ani článok 47 Charty vykladaný so zreteľom na záruky obsiahnuté v jej článku 18 a článku 19 ods. 2 V skutočnosti musí totiž len existovať možnosť podať opravný prostriedok pred súdnym orgánom (pozri v tomto zmysle rozsudky z 28. júla 2011, Samba Diouf, C-69/10, EU:C:2011:524, bod 69, a z 19. júna 2018, Gnandi, C-181/16, EU:C:2018:465, bod 57).

V tejto súvislosti treba spresniť, že zavedenie druhostupňového súdneho konania proti rozhodnutiam o zamietnutí žiadosti o medzinárodnú ochranu a proti rozhodnutiam o návrate, ako aj rozhodnutie, ktorým sa tomuto súdnemu konaniu v prípade potreby priznáva automatický odkladný účinok, predstavujú, na rozdiel od tvrdenia belgickej vlády uvedeného v bode 17 tohto rozsudku, procesné pravidlá, ktoré slúžia na uplatnenie práva na účinný opravný prostriedok proti takýmto rozhodnutiam, stanoveného v článku 46 smernice 2013/32 a v článku 13 smernice 2008/115. Aj keď takéto procesné pravidlá patria do vnútroštátneho právneho poriadku členských štátov na základe zásady ich procesnej autonómie, Súdny dvor zdôraznil, že musia dodržiavať zásady ekvivalencie a efektivity (pozri analogicky rozsudok zo 17. júla 2014, Sánchez Morcillo a Abril García, C-169/14, EU:C:2014:2099, body 31, 36 a 50 a citovanú judikatúru, ako aj uznesenie zo 16. júla 2015, Sánchez Morcillo a Abril García, C-539/14, EU:C:2015:508, bod 33).

(pozri body 23, 24, 27, 28, 30, 34, 44 a výrok)

3. Pozri text rozhodnutia.

(pozri bod 31)